

[Indenrigsministeren.]

Må jeg sige — og det er i og for sig også et svar til fru Aase Olesen — når man taler om de retningslinjer, der skal fastsættes i henhold til det ændringsforslag, som de radikale har stillet, at jeg kan forsikre fru Aase Olesen om, at det skal blive fulgt til punkt og prikke, og når jeg siger det, så var det egentlig overflødigt at komme med ændringsforslaget, for det er i og for sig det, vi ønsker.

Må jeg i øvrigt sige til hr. Erlendsson, der sagde, at man ikke skulle nedvurdere de private tandlæger, at det har bestemt aldrig været min hensigt. Det, jeg har peget på, er ikke udtryk for en nedvurdering eller en vurdering af private tandlæger, men det er simpelt hen et faktum. Jeg konstaterede, at hvis private tandlæger skulle klare det, som en offentlig børnetandpleje skulle klare, var de ikke fysisk i stand til at gøre det. Der var altså ikke tale om nogen nedvurdering.

Når hr. Erlendsson taler om socialisering af sundhedsvæsenet, så må jeg nok spørge: hvad er det egentlig, man tænker på i forbindelse med vores offentlige sundhedsvæsen, som for mig at se faktisk er socialiseret?

Til fru Ritta Ahm vil jeg gerne sige, at jeg er helt enig i de betragtninger, fru Ritta Ahm anstillede. Når det drejer sig om et system, man har, som er godt, skal man ikke slå det i stykker. Jeg har tidligere her fra denne talerstol nævnt eksempler på, at netop i dispensationskommuner har vi en alvorlig brist, når det drejer sig om, at barnets tarv skal være det, der er det første.

Fru Aase Olesen sagde, at det ændringsforslag, som de radikale har stillet, betyder — og jeg noterede det helt bestemt — at effektiviteten med hensyn til, hvordan børnene bliver behandlet, skal være den samme. Fru Aase Olesen sagde også, at man skulle samarbejde. Jeg har også tidligere sagt, at man kan samarbejde kommuner imellem om en børnetandklinik. Jeg har også sagt, at man kan samarbejde mellem den offentlige og den private sektor, så dér ligger der altså ikke, om man så må sige, nogen uoverensstemmelser. Når fru Aase Olesen siger, jeg har været over to måneder om at besvare spørgsmålene, ja, så beklager jeg i og for sig. Jeg var bare ikke klar over, at det har taget så lang tid. Det har i hvert

tilfælde ikke været et forsøg på at hindre besvarelsen.

Jeg vil gerne sige endnu en gang til fru Aase Olesen, at det, der ligger i ændringsforslagene, og den bemyndigelse, der gives både indenrigsministeren og sundhedsstyrelsen, skal i hvert fald blive fulgt op til punkt og prikke. Det betyder for mig at se nok, at hvor man ønsker at have en ordening, hvor man drager private tandlæger ind, bliver den dyrere end den offentlige børnetandpleje. Når vi endelig ser på refusionsproblemet, er det klart, at her er der noget, vi må have ændret, for det kan ikke være sådan, at noget skal betales af kommunerne, når det er offentligt, mens andet skal betales af sygesikringen.

Må jeg sige til hr. Jes Schmidt, at der er ikke tale om, at kommunerne pludselig skal styrtes ud i investeringer. Det er ikke noget, der er ukendt hverken for Sønderjylland eller for det øvrige land, at vi har en børnetandplejelov, og at denne skulle fyldes op.

Hr. Arne Bjerregaard talte lidt patetisk om altomsgribende tænder. Ja men det er netop det, der er pointen i alt dette her, at tænderne har mulighed for at gribe omkring alting på en rigtig måde. Der er ikke tale om at forsøge at hindre eller ødelægge, der er tale om at bevare.

Jeg kan ikke anbefale, at man stemmer for det forslag, som de radikale har stillet selv om jeg må erkende, at der deri gives en bemyndigelse til indenrigsministeren — til en minister, som man sjældent giver en bemyndigelse så omfattende som denne.

Jacob Sørensen (V):

Jeg har et par bemærkninger i forbindelse med den bedømmelse, den nuværende dispensationsordning får specielt i de bemærkninger, som fru Hanne Reintoft fremsatte. Det gør det klart for mig, at man stadig væk ikke har forstået helt ud, hvad der er vores mening med forslaget. Den nuværende dispensationsordning har en sådan midlertidig karakter, at kommunerne har været ude af stand til at lave langsigtede arrangementer med tandlægerne og ude af stand til at få tandlægerne til at investere ud fra det. Derfor har den fungeret mange steder på den måde, at man har givet børnene et frikort til tandlægen og så regnet med, at det